

‘Ezra?’ Zoë steekt haar hoofd om het gordijn van mijn pashokje. ‘Er komt een verkoopster aan,’ fluistert ze.

‘Welke?’

‘Die ene.’

Voorzichtig kijk ik langs Zoë de winkel in. Niet ver van ons vandaan staat een meisje dat hier werkt. Ze woont in de flat tegenover ons en hangt ’s avonds vaak rond bij de snackbar. Met jongens. *Easy* wordt ze genoemd. Ze vouwt een topje op dat ik niet goed had teruggelegd. Daarna sloft ze de andere kant uit.

‘Waarschuw me als ze terugkomt.’

‘Ik moet plassen,’ zegt Zoë.

‘Dat kan nu niet. Je moet op de uitkijk staan.’ Ik aai mijn zusje over haar hoofd en trek het gordijn weer dicht. Het topje dat ik aanheb, staat me goed. Ik zoek een beveiligingsbutton, maar die zit nergens. Wel een

prijkaartje. Dat trek ik los en verstop het achter de spiegel. Mijn hand trilt.

Zoë steekt haar hoofd weer door de kier. ‘Ezra?’

‘Ja.’

‘Ik moet echt heel nodig.’

‘Je kunt hier nergens plassen. Je moet het ophouden tot we thuis zijn.’

‘Ik wil naar huis.’

‘We gaan zo.’

‘Ik vind dit eng.’

‘Zoë... voor de honderdste keer. Dit is niet eng. Weet je wat eng is?’

‘Ik moet plassen.’

Mijn ogen draaien weg en mijn mond zakt open. ‘Zombies,’ rochel ik zo eng als ik kan. ‘Ze zien eruit als gewone mensen, maar eigenlijk zijn ze dood. Kinderen die niet luisteren, eten ze op.’

‘Waarom moet ik altijd doen wat jij zegt?’ vraagt Zoë.

‘Omdat jij acht bent en ik twaalf!’ Ik trek haar het pashokje in. ‘Nu is het genoeg. Je kunt kiezen. Of je houdt je mond en wacht tot ik klaar ben of ik zeg straks tegen papa dat jij expres bent weggelopen en dat ik de hele middag naar je moest zoeken. Dan wordt hij pas echt kwaad.’

Ik trek mijn T-shirt over het topje heen. Doe dan mijn spijkerjackje aan en knoop dat helemaal dicht. Zo kan niemand zien wat eronder zit. Mijn hart gaat als een gek tekeer.

‘Maar als we gepakt worden?’ vraagt Zoë.

‘We worden niet gepakt.’

Zoë begint te huilen. Ze drukt haar benen tegen elkaar en probeert met twee handen haar kruis te verbergen.

‘Wat doe je?’

‘Ik kon het niet meer ophouden.’

‘Fuck.’

‘Ik had gezegd dat ik moest.’

‘Je gaat toch niet staan piesen in een pashokje?’ Ik kijk naar de kleine plas die onder het gordijn door de winkel in loopt. Snel zet ik mijn voet ervoor en veeg het terug ons hokje in. Zoë blijft met haar handen voor haar kruis staan en begint harder te huilen. Ik druk haar mond dicht, maar ze blijft doorgaan.

‘Is er iets?’ hoor ik aan de andere kant van het gordijn vragen. Easy!

‘Nee, hoor.’ Mijn stem slaat over.

‘Ik hoor iemand huilen.’

‘Haar cavia is doodgegaan,’ zeg ik zo rustig mogelijk. ‘Daar moest ze opeens aan denken.’

‘Je mag niet met z’n tweeën in een pashokje.’ Met een korte ruk wordt ons gordijn opengetrokken. Van schrik stopt Zoë met huilen. En van schrik doe ik een stap naar achter. Midden in de plas. Easy kijkt naar de grond.

‘Ze moest huilen,’ zeg ik snel. Ik stap uit de plas en

stamp mijn schoenen droog. ‘Nogal veel.’ Zoë veegt haar tranen weg. In haar kruis is nu duidelijk de natte plek te zien.

‘Het was haar enige cavia,’ zeg ik. ‘Een kind van die leeftijd kan dan heel verdrietig zijn.’

‘Wat heb jij onder dat spijkerjackje aan?’ vraagt Easy.

‘Hoezo?’

‘Je ging hier met een topje naar binnen, maar dat zie ik nergens meer.’

‘Mama!’ Ik ga op mijn tenen staan en zwaai naar een vreemde vrouw aan het andere eind van de winkel. Easy kijkt om.

‘Rennen!’ schreeuw ik.

Zoë schiet weg. Easy grijpt mijn arm, maar ik ruk me los. Ik vlieg door het gangpad met de rokjes, langs de aanbiedingen. Ik ren door het beveiligingspoortje de drukte van het winkelcentrum in. Na een kort sprintje ga ik weer normaal lopen, anders valt het op. Alleen zie ik Zoë nergens meer.

Pas na een uur vind ik haar terug op het speelplaatsje voor onze flat.

‘Idioot!’ roep ik. ‘Weet je hoe ongerust ik was?’ Ik geef haar een duw. ‘Je had bij me moeten blijven!’

‘Ik kon helemaal niet bij je blijven. Jij rende veel te hard.’

‘Wat had ik dan moeten doen? Zacht rennen?’

Zoë slaat haar armen over elkaar. 'Ik ga nooit meer met jou mee.'

'Moet je kijken hoe je eruitziet. Waarom ben jij nog niet naar binnen gegaan?'

'Dat durf ik niet.' Met een boos gezicht gaat ze op een schommel zitten.

'We moeten zonnebrillen op,' zeg ik.

'Waarom?'

'Wat denk je?' Ik kijk naar de flat tegenover ons. Daar ergens woont Easy.

'Ik heb geen zonnebril,' zegt Zoë.

'Je hebt die ene met Mickey Mouse erop.'

'Die is van jou.'

'Die wás van mij,' zeg ik. 'Maar is nu van jou.'

'Waarom?'

'Ik ben twaalf. Wat moet ik met een zonnebril van Mickey Mouse.'

'Maar die bril is kapot,' zegt Zoë.

'Niet. Ik heb hem geplakt.'

'Ik vind hem niet mooi met al die tape eromheen.'

'Sommige kinderen zouden blij zijn met zo'n bril,' zeg ik.

'Ik wil een nieuwe. Eén van mezelf.'

'In Polen springen ze een gat in de lucht als ze zo'n bril krijgen en jij zit te zeuren. We moeten zonnebrillen op en jij neemt die van Mickey Mouse. Discussie gesloten. Dat meisje uit de winkel woont in die flat. Wij kunnen haar elke dag tegenkomen. In de super-

markt. Bij de snackbar. Op dit speelplaatsje. Als zij ons ziet, hebben wij een probleem. Dan is het oorlog.'

'Ik wil een hartsvriendin,' zegt Zoë.

'Wat?'

'Een hartsvriendin.'

'Waar heb je het opeens over?'

'Jij bent mijn zus,' zegt Zoë.

'Ja? En?'

'Jij zegt de hele tijd wat ik moet doen.'

'Oké.' Ik draai me om en doe of ik wegloop. 'Bekijk het maar.'

'Wat ga je doen?'

'Jij wilt toch een hartsvriendin? Vraag een meisje uit je klas. Dan ben ik van je af.'

'Iedereen in mijn klas heeft al een vriendinnetje.'

'Dacht je dat ik het leuk vind om jou steeds op sleeptouw te moeten nemen? Ik erger me soms dood aan je. Je bent eigenwijs. Je luistert nooit. En je bent ondankbaar.'

Een politieauto rijdt langs. De agenten kijken ons aan. Ze stoppen. Fuck. Op dit speelplaatsje mogen geen jongeren komen, alleen kleuters met hun moeders. En ik ben bijna een jongere. Hier mag je spelen, maar niet rondhangen. Ze kijken ons aan alsof ze al de hele dag op zoek zijn naar winkeldieven en nu de twee jongste criminelen van het land bij een schommel zien staan. Die Easy heeft ons verraden.

'Duwen,' zegt Zoë zachtjes.

Ik trek een lief gezicht naar de agenten en geef een duw tegen de schommel. Zoë strekt haar benen en hangt achterover om vaart te maken. Haar bewegingen worden sneller en ze zet steeds meer kracht. Ik moet een stap naar achteren doen om de schommel niet tegen me aan te krijgen.

‘Goed zo!’ roep ik.

‘Yes!’ schreeuwt Zoë.

De politieauto trekt langzaam op. Ik zwaai naar de agenten. Ze zwaaien terug en rijden verder.

Op tv gaat het over kickboksen. Over jongeren uit een wijk als waar wij wonen. Met flats. De trainer legt uit hoe je moet slaan en trappen. En vooral hoe je moet kijken. Heel goed kijken wat je tegenstander doet en waar de verdediging open ligt. En dan toeslaan. Hij zegt dat je *meedogenloos* moet zijn. Keihard dus. Ik hou van kickboksen. Ik wil er ook op. Een jongen van zestien laat zijn volle prijzenkast zien. Hij zit pas vier jaar op kickboksen en zijn vader bouwt nu al een tweede kast.

‘Dat moet jij ook gaan doen,’ zeg ik tegen Zoë.

‘Waarom?’

‘Je moet voor jezelf kunnen opkomen.’

‘Ik vind boksen stom.’

‘Er bestaan speciale outfits voor meisjes zoals jij. Roze broekjes en roze handschoenen. Alles roze.’

‘Ik ben acht,’ zegt Zoë. ‘Ik hou niet meer van roze.’

‘Op school lopen kinderen van jouw leeftijd waar zelfs de directeur niet bij in de buurt durft te komen. Zo hard kunnen die trappen.’

Zoë graait een handvol chips uit de zak op haar schoot. Ik trek de zak weg en neem ook wat. Als je bij haar niet uitkijkt, eet ze alles alleen op.

Opeens laten ze een dokter zien. Hij zit in een witte jas aan een bureau en zegt dat elke keer als je een klap tegen je hoofd krijgt, je hersenen worden beschadigd. Dat wil ik niet horen, ik wil het kickboksen zien, van jongeren uit een wijk als waar wij wonen. Op het bureau van de dokter liggen hersenen. Van plastic. Een soort bouw pakket. Hij haalt het uit elkaar en laat zien waar het fout gaat bij een klap.

‘Ik geloof die man niet,’ zeg ik.

‘Hij is toch dokter?’ Zoë trekt de zak chips uit mijn handen.

Ik geef haar een trap, maar ze geeft er meteen een terug.

‘Au!’

Zoë schuift op naar de andere kant van de bank.

Na die dokter laten ze een oude zwarte man zien. Het wordt steeds erger. Hij was vroeger wereldkampioen boksen, maar nu trillen zijn handen als een gek en kan hij alleen nog heel langzaam praten. Als een robot waarvan de batterijen bijna op zijn. Hij heeft te veel klappen gehad. Zeggen ze. Ze laten beelden zien

van hoe hij bij een wedstrijd in elkaar geslagen werd. Zoë slaat haar handen voor haar ogen.

‘Je hebt zoveel oude mensen die trillen en moeilijk praten,’ zeg ik. ‘Mevrouw Polak kan niet eens een kopje koffie vasthouden zonder te knoeien. Dat heeft niks met boksen te maken. Dat is ouderdom.’

‘Ik wil niet op kickboksen,’ zegt Zoë. ‘Ik wil op turnen.’

‘Door turnen kun je ook een hersenschudding krijgen. Als jij van de rekstok valt en je komt verkeerd terecht, kunnen ze jou afvoeren.’ Ik word er soms doodmoe van om alles honderd keer aan haar uit te moeten leggen. ‘Jij plast nog steeds in je broek, Zoë.’

‘Daar kan ik niks aan doen. Dat heeft mama zelf gezegd.’

‘En je moet om alles huilen. Je bent geen baby meer. Je moet voor jezelf leren opkomen. Dan heb je niks aan turnen.’

Ik duik boven op Zoë en geef haar de kieteldood. ‘Nee!’ lacht ze. ‘Help!’ Ze kronkelt over de bank en klemt haar armen om haar lijf. Zo kan ik niet bij haar oksels, maar nog wel bij haar zij en daar kan ze helemaal niet tegen. ‘Help!’ lacht ze. Ze stikt bijna. Ze trekt haar knieën op en zet haar voeten in mijn buik. Met al haar kracht probeert ze me van zich af te duwen. Ik laat me vallen en zij springt boven op me. Ze pakt mijn polsen en drukt mijn armen tegen de grond.

‘Geef je over!’ hijgt ze.

‘Nooit!’

‘Je moet je overgeven, Ezra. Ik heb gewonnen.’

Haar haren hangen in mijn gezicht. Ik blaas ze weg.

‘Oké.’

‘Wat oké?’

‘Ik geef me over,’ zeg ik. Zoë laat me los en stapt van me af. Ze moet op adem komen. Ik doe of ik uitgeput ben. ‘Jij bent echt het sterkste zusje van de hele wereld. Als jij op kickboksen gaat, heb je zo een prijzenkast vol.’